

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКО - РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА

ВІРУЮЧА ЛЮДИНА – Є БЛАГОСЛОВЕННЯМ, А НЕВІРУЮЧА – ПРОКЛЯТТЯМ

І станеться, як були ви прокляттям серед народів, доме Юдин та доме Ізраїлів, так Я вас спасу, і ви станете благословенням.

Не біітесь, хай зміцніють ваші руки!

Захарія 8:13

Сьогодні по телебаченню ви можете спостерігати, як світом поширюється епідемія свинячого грипу, як її називають. Я не медик і не знаю наскільки серйозне це захворювання. Одні кажуть, що це епідемія, інші говорять про те, що це один з різновидів простого грипу, який можна вилікувати. Дай Боже, щоб жодного з нас не торкнулася ця хвороба. Але досить смішно спостерігати картину в метро чи громадському транспорті, коли варто людині чхнути, як оточуючі, що сидять поруч, одразу пересідають подалі, щоб, бува, не заразилися. Я розумію, сьогодні люди бояться заразитися, в багатьох немає грошей на лікування, та й так не добро, коли людина хворіє. Але досить дивно виглядає ситуація, коли люди бояться заразитися тілесно, але ніхто ніколи не переживає, що можна заразитися і духовно. Коли поряд з вами невіруюча особа - ніхто навіть і не подумає, що вона може заразити вас своїми гріховними недугами. Часто люди переживають, щоб не заразитися тілесно, але мало хто переживає, щоб не заразитися духовно, чийось гріхами, щоб їх не звели з істинного шляху поклоніння

Богу. Тож давайте більше подумаємо над цим.

Досить серйозні слова ми з вами прочитали про ізраїльський народ. Сам Господь говорить про те, що коли євреї були далеко від Бога і поклонялися Йому тільки формально - в цей час вони були прокляттям серед інших народів. Не тільки євреї несли на собі Боже прокляття, але всі сусідні народи також відчували гнів Божий. Іншими словами, євреї були тією заразою, яка поширювалася серед інших народів. З іншого боку Господь каже, що коли люди навернуться до Бога, Він їх спасе і тоді вони стануть не прокляттям, а благословенням, адже через них всі інші народи зможуть пізнати ту святість, до якої закликає Господь.

Невже ситуація була такою серйозною? Невже таке було з народом, який називав себе віруючим, гордився своєю належністю до Бога? Невже вони дійсно були прокляттям для інших, як казав Господь? Справді таке було. Ще після виходу з єгипетського рабства Господь їх попереджав про те, що коли ізраїльський народ не буде йти вслід за Ним, тоді вони відчують на собі всі покарання за непослух. У книзі Повторення Закону, 28 розділі написані всі ті

благословення, які будуть мати ізраїльтяни, коли будуть виконувати Заповіді Божі та любити Господа, але крім цього, з 15 вірша написані всі ті прокляття, які будуть терпіти євреї, коли відійдуть від Господа, забудуть про Його Заповіді та чинитимуть ідолопоклонство. Господь спас цих людей, дарував їм нове життя, нову землю, свободу і сказав, що буде даватиме ще сотні і тисячі благословень, якщо люди

**Ви бо були колись темрявою,
тепер же ви світло в Господі,
поводьтесь, як діти світла,
(Еф.5:8)**

будуть любити свого Спасителя всім серцем. Але Господь також попередив і про прокляття, якщо люди забудуть про Нього, на них чекатиме біда. І біда чекала не тільки на них, але й інші народи, які жили поруч, адже, як каже Господь, люди, які забули про Бога, є прокляттям для інших.

Правдивість цих слів євреї перевірили на собі. Вони побачили, що Господь не просто так говорить, але і виконує те, про що говорить. Проте проблема, яка стосується нас з вами полягає в тому, що ці слова стосуються і сьогоднішніх людей, а не лише дому Юдиного, чи дому Ізраїлевого. Якщо людина є далеко від Господа, якщо вона не любить Бога і не намагається жити за Заповідями Божими, тоді така людина знаходиться сама під прокляттям, а також є прокляттям для інших. Як написано у Євангелії від Івана 3:36: «Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить, а гнів Божий на нім перебуває». І тільки тоді, коли знайде порятунком та спасіння в Господі, коли Бог поселиться в серці людини - тоді вона стане благословенням для інших. Це дуже серйозні слова, тож давайте більше поміркуємо над ними, адже вони стосуються і нас з вами.

Перш за все, яким чином невіруюча людина може бути прокляттям для інших? Я розумію, що коли ви скажете ці слова для невіруючої людини, вона не дуже зрадіє, почувши їх. Але це не я придумав. Навіть не Бог це придумав. Люди самі собі обирають життя без Бога і нічого хорошого їх не буде чекати.

Тож як не навернена людина може бути прокляттям для інших? По-перше, своїм гріховним життям, яким вона зводять інших від істинного служіння Богу. Якщо людина не любить Господа, якщо вона не слідує за Своїм Спасителем, тоді вона йде від Нього. І в той же час така людина веде за собою свою рідню, своїх дітей та інших. Не може брудне джерело давати чисту воду, так само не може дике дерево давати солодкі плоди. Навіть якщо людина нічого поганого не зробила, навіть коли називає себе віруючою, проте часто оточуючі беруть приклад з того всього поганого, що є в ній. Як легко діти можуть навчитися матюкатися від своїх батьків. Як легко можуть навчитися курити, пити, заздрити, нарікати на всіх і тому подібне. Скількох людей може звести вчитель у школі чи викладач в інституті, коли скаже, що Бога немає. Може здаватися, що людина нічого гріховного не зробила, вона просто йде широкою дорогою, як і всі, але в цей час і з неї беруть приклад, і потім про таку людину будуть казати: «Мої батьки не читали Біблію, чому я маю її читати? Мої батьки не ходили до церкви і нічого не знають, чому я маю знати щось більше за них...». Як багато було б сьогодні неп'ющих людей, якби їхні друзі свого часу не сказали їм: «Та випий за моє здоров'я». Як багато було б людей, які відгукнулися б на голос Ісуса, якби не їхні друзі, які сміялися з них. Як багато сьогодні людей, які самі нічого не знають про Бога, та ще й дітям своїм забороняють приходити до церкви.

Якщо ви все ще не навернулися до Бога, якщо Господь ще не живе у вашому серці, тоді, як каже Господь, ви самі носите на собі гнів Божий, але крім цього ви ще є прокляттям для інших. Якщо у вашому серці немає джерела любові, яким є Бог, то як можете любити інших? Якщо ви не пізнали доброту від Бога, то як можете проявляти доброту до інших? Якщо ви не пізнали прощення від Бога, звідки знатимете, як прощати інших? Саме тому, дивлячись на відсутність того всього у вашому серці, можна дійти до висновку:

що від спілкування з такою людиною оточуючі нічого хорошого не отримають. Навпаки, будуть страждати від вас, страждати через те, що ви не вмієте любити; страждати, бо ви не вмієте прощати; вони будуть страждати, бо не можете проявити доброти до них. Це і є тим прокляттям, про яке говорить Господь.

Але до чого закликає нас Господь у цих віршах? Він каже, що та людина, яка прийняла Господа в своє серце стане не тільки сама спасенною, але й благословенням для всіх оточуючих. У юдеїв були часи, коли вони ставали благословенням для інших, коли дивлячись на їхнє життя і на їхню любов до Бога, оточуючі народи питали: «Чи можна і нам вірити у вашого Бога?» У 23 вірші цього ж розділу читаємо один з таких прикладів. Це саме стосується і християн. Часто апостоли говорили: «Віруй в Господа Ісуса і спасешся ти та увесь твій дім!» Щодо спасіння однієї людини - зрозуміло, але чому вони говорили про всіх у домі (дітей, дружину, можливо, слуг)? А тому, що коли Господь є в серці такої людини, тоді вона стає благословенням для інших і через неї, через її приклад та слова, можуть спастися всі, хто є у домі.

Навіть сам апостол Павло до свого навернення також був великим ворогом істини і таким же переслідувачем християн, як і більшість ненавернених людей. Він сам казав про себе: «Правда, думав був я, що мені належить чинити багато ворожого проти Імення Ісуса Назарянина...» (Дії.26:9) Але подивіться, як він змінився, коли став дитиною Божою. Скільки добра він зробив для розбудови церкви Христової. Яким благословенням він став для християн.

Чи навернулися ви до Бога? Чи прийняли ви Ісуса в своє серце, чи є Він вашим особистим Спасителем? Можливо, дехто з вас вважає, що навернувся до Господа. Це добре, але чи стали ви благословенням для інших? Раніше ви були прокляттям, але тепер чи стали ви благословенням для інших? Раніше ви були як забруднене джерело, з якого тече брудна вода, тепер же, коли Ісус, як джерело живої води, поселився у вашому серці, чи можуть оточуючі напиться від вас чистої джерельної води? Раніше, коли були у центрі спілкування зі своїми друзями, ви передавали їм інфекцію гріха. Тепер ви повинні ділитися з ними тими благословеннями, які самі маєте від Господа. Ви спасенні особливим чином - будьте ж особливим благословенням для тих, хто поруч з вами. Пам'ятайте, як довго ви були під прокляттям, тепер же слідкуйте, щоб бути таким же благословенням.

Амінь.

5 лозунгів Реформації.

До Дня Реформації

31 жовтня прийнято вважати Днем Реформації. Саме цього дня Мартин Лютер повісив на дверях церкви у Віттенберзі свої 95 тез, якими закликав мешканців міста обговорити те, що відбувається в церкві. Фактично він не мав наміру створювати нову церкву, чи новий рух, він просто бачив дуже багато неточностей, заблуджень, відхилень у самій церкві і тому хотів її реформувати, повернути до Слова Божого. Свої зміни він хотів розпочати з обговорення. Він написав певні речі і повісив на дверях церкви. Це було своєрідним оголошенням про зустріч, запрошення до обговорення. Він написав 95 тез - 95 проблем чи відхилень, в яких офіційна тодішня церква відійшла від Слова Божого.

Реформація тоді справді була потрібною, адже люди були духовно несвідомі. Лише окремі вміли читати, а ще менше було таких, які могли позволити собі мати Біблію. Тому вірили у все те, що їм говорив священник. Мало, хто міг перевірити, чи це дійсно так. Якщо священники самі мали вивчати Біблію на латині - незрозумілій мові для них самих, то чого вони могли навчити інших? Прості священники у невеличких містах проводили тільки літургію, де проповіді, як такої, практично приділялося дуже мало місця. Здебільшого, це були гарні історії - правдиві, або не зовсім. Можете уявити, що могли знати з Біблії люди, які жили у невеличких містах та селах, де ми зараз живемо років 400-500 тому назад, ваші діди та прадіди.

Реформація була потрібна. Вона багато чого змінила і найважливіше - відкрила для людей Слово Боже, що кожна людина могла його слухати на рідній мові та розуміти його. Тому, коли відмічають День Реформації, люди справді радіють, що могли пізнати той єдиний шлях, який веде до Бога, а не язичницьке слідування за традиціями. Для людей відкрилася воля Божа, вони пізнали любов свого Небесного Отця. І ця воля Божа змінила їх. Мені особисто в цей час дуже сумно за наш народ, бо людям так потрібна реформація, на стільки потрібно показати їх правдиву стежку, яка веде до спасіння, а не вчити їх різним фантазіям та казкам. Хоч у нас всі можуть сказати, що вони віруючі люди, але, на жаль, віра більшості таких нічим не відрізняється від їхніх предків, які жили 400-500 років тому. Люди як тоді не знали Біблії, так і тепер її не знають, як тоді не знали, у що вони вірили, так і тепер мало хто знає, у що вірить. Наскільки така Реформація потрібна сьогодні! І хоча в нашому народі та в православному середовищі були намагання окремих священників реформувати церкву,

проте такі реформи були дуже не вигідні керівництву і робилося все, щоб такі «реформатори» якомога скоріше відійшли до свого Творця.

Хочу розповісти про 5 основних ідей Реформації, 5 гасел на основі Біблії, від яких відійшла традиційна церква. Це 5 латинських висловів, які змінили світ, повернули людей до справжнього поклоніння Богу, показали єдину стежку, яка веде до Царства Божого. Ніколи не забуваймо їх.

Перший лозунг звучить так - Sola scriptura (тільки Писання,

Біблія) (Івана 5:39). В чому була проблема людей в часи Мартина Лютера і в чому ця ж проблема залишилася в нашому народі? Справа в тому, що людей тривалий час вчили, що крім написаного закону в Біблії, є ще усний закон, який передається з покоління в покоління, так зване «передання». Можливо, це передання було й цікаве, але, на жаль, дуже багато речей, які є в цьому переданні, суперечать Біблії, і тому воно є просто людськими вигадками. Сам Ісус Христос неодноразово засуджував фарисеїв за таке ж саме передання, яке, нібито, вони пам'ятали ще від Мойсея. Але було зрозуміло, що це передання суперечить Слову Божому. У Марка 7:13 написано: «Порушуйте Боже Слово вашим переданням, що його ви самі встановили. І багато такого ви іншого робите». Далі апостол Павло у посланні до Колосян 2:8 ще додає: «Стережіться, щоб ніхто вас не звів філософією та марною оманю за переданням людським, за стихіями світу, а не за Христом».

За чим люди слідують сьогодні - за Біблією, чи за переданням? Скільки в нашому народі попридумували всіляких казок, скільки людських фантазій, які прямо суперечать Слову Божому, але тим не менше люди думають, що то правда. Так їх навчили. Люди не знають Біблії, та й, напевно, не хочуть знати. Комусь було вигідно (фінансово) придумати чистилище, щоб зібрати в людей якомога більше грошей за молитви. Комусь було вигідно придумати індульгенції, молитви за померлими, поклоніння всіляким кісткам мертвих людей, поклоніння іншим святим речам. Комусь вигідно, щоб Слово Боже читалося в церкві на незрозумілій мові, щоб люди залишалися темними і нічого не розуміли.

Другий принцип Реформації звучить як Sola fide (тільки вірою). «Отож, ми визнаємо, що людина виправдується вірою, без діл Закону» (Рим.3:28). В чому проблема традиційних церков стосовно цього принципу? Як колись, так і зараз, людей постійно вчили, що для спасіння потрібно щось робити: чи добрі справи, чи давати гроші для церкви, чи монахом стати. Завжди наголошувалося на ділах Закону, які потрібно виконувати, щоб потрапити на небеса. Ви самі прекрасно це розумієте. Але Слово Боже говорить зовсім інше. Навіть задовго до народження Ісуса Господь хотів бачити у євреїв перш за все довіру до Нього, а вже потім виконання Закону. Згодом апостол Павло

написав у посланні до Галат 3:10: «А всі ті, хто на діла Закону покладається, вони під прокляттям. Бо написано: Проклятий усякий, хто не триває в усьому, що написано в книзі Закону, щоб чинити оте!» Тобто, якщо людина не може виконати всього Закону Божого – тоді вона проклята. Таким чином, жодна людина не може спастися через виконання Заповідей, а тільки через віру у жертву Ісуса Христа. А добрі справи та саме виконання Закону – це лише плоди нашої віри, і вони не можуть додати нам більшого спасіння.

Третє гасло Реформації - Sola gratia (тільки по благодаті). Ефесян 1:3-8. Рим.11:6. Ця доктрина впливає з попередньої щодо виправдання по вірі. Дивна річ, але Бог все зробив і показав людині, щоб вона розуміла, що спасіння повністю залежить від Бога. Навіть ту віру, через яку спасається людина, також дає Господь. Зверніть увагу, апостол Павло у посланні до Ефесян говорить, що коли жоден із нас ще не народився, ще навіть земля не була створена, а вже Господь вибрав для Себе людей, яких усиновив, за яких помер, яким дав віру і яких веде до життя вічного. Саме це є дивна Божа благодать.

Чи є з цим проблеми у людей сьогодні? Звичайно є, бо більшість цього взагалі не знає, та і не хоче знати. Їх навчили, що коли людина помре, то за неї потрібно молитися, панахиди справляти, свічки ставити і тому подібне, і тоді людина потрапить до раю. Але це все фантазії, Біблія говорить зовсім про інше.

Четверте гасло - Solus Christus (тільки Христос). Ця доктрина Біблії говорить про те, що єдиним посередником між Богом та людиною є тільки Ісус Христос. Дуже добре про це написав Павло у 1Тим.2:5,6: «Один бо є Бог, і один Посередник між Богом та людьми, людина Христос Ісус, що дав Самого Себе на викуп за всіх.» Які проблеми були та й залишаються відносно цієї біблійної доктрини? Всі ми прекрасно знаємо, що віками люди, чомусь, шукають для себе якихось інших посередників між Богом та собою: чи то якісь святі, чи то Марія, чи то священники. З іншого боку багато хто сам напрошується бути посередником, і люди на це піддаються. Дуже вигідно фінансово казати людям: «Чим більше ви заплатите мені, тим більше я молитимуся за вас». Є ще багато інших зловживань, і напевно, саме тому в Реформатських церквах навчають людей, що вони самі можуть молитися Богу, а не через священника чи святих. Саме тому у нас немає церковної ієрархії, відсутні сповідь та відпущення гріхів, немає монастирів, монахів, а єдиним Посередником є тільки Ісус Христос, з яким кожна людина може мати близькі відносини, без будь яких посередників.

П'яте і останнє гасло реформації - Soli Deo gloria (єдиному Богу слава). Рим. 11:36, 1Кор.10:31. Як багато людей окрім Бога шанують та поклоняються ще перед багатьма людьми та речами. Таке поклоніння покійним святим, священникам та папству було присутнє не тільки в часи Лютера. Самому Реформатору дико було спостерігати, як люди кланяються перед священником,

Синод у Дортрехті

цілуючи йому руки. Як часто саме духівництво, особливо найвище, любить, щоб перед ним кланялися, мало не на коліна ставали. Чи кланявся хто-небудь перед Ісусом? Чи давав Він, щоб йому цілували руки?

Реформатори бачили, як тогочасне духівництво багато слави вкрало від Господа. Замість того, щоб поклонятися єдиному Богу, людям підсовували для поклоніння чи то якихось святих, чи то Марію, чи Папу і тому подібне. Згодом виходило, що замість славити Бога, люди більше

шанують когось іншого. Те ж саме відбувається і сьогодні, в наш час. Замість того, щоб дійсно прославити Бога, в нашому місті побудовані 2 пам'ятники для діви Марії. Господу не приємно спостерігати, як від Нього крадуть шанування та славу, яка належить тільки йому.

Брати і сестри, наша церква не просто так називається Євангельсько-Реформованою. Ми повинні намагатися робити так, щоб наше життя, наше поклоніння Богу, наше служіння були реформовані згідно Євангелії. Перш за все ми маємо змінити свої погляди, почати жити так, як того вимагає Господь у Своему Слові. І нехай Господь допоможе і в нашому народі зробити таку ж реформацію, щоб люди могли справді знайти єдиний шлях до спасіння.

Мурза В.В.

Sola Scriptura (тільки Писання)

SOLO FIDE (ТІЛЬКИ ВІРОЮ)

Sola gratia (тільки по благодаті)

Solus Christus (ТІЛЬКИ ХРИСТОС)

Soli Deo gloria

(єдиному Богу слава)

Стіна Реформації у Женеві

Який колір матиме українська Реформація?

Пилипенко В.В.

Вітаю всіх читачів «Євангельської Правди». Подяка Святому Богові, що можемо спілкуватися з вами завдяки цій газеті. Ця газета є Божа справа і нехай Господь продовжить її. Цю статтю я пишу в зв'язку з 500-літтям від дня народження видатного реформатора і просто нашого брата, який жив так давно - Жана Кальвіна. Я не писатиму про нього. Ближче до мого серця є те, як ідеї французького реформата, який багато років жив та служив Господові в Швейцарії, вплинуть на український народ? Яким цей вплив був у нашій історії та є в нашій сучасності?

Реформація для багатьох країн у світі вплинула не лише на духовні засади країни, її вплив відчувався і відчувається на економіці, політиці, житті простих людей. Реформація була рухом в Церкві, який зачепив усі прошарки суспільства багатьох країн світу. Ціллю Реформації не було початок нових реформ, нового світогляду. Ціллю Реформації було духовне відродження людини, повернення її від духовної темряви та байдужості до основ Слова Божого. Реформація, маючи глобальне значення, проймала серця простих людей. Європа темних віків відзначалася застоєм, корупцією, гнилим судочинством, розпустою. Ідеї Реформації вийшли з Церкви. Тоді це була нова хвиля, яка зароджувалася в Церкві. Люди, які любили Господа, були високоосвіченими, інтелігентами. Вони ладні були поставити свій авторитет, своє життя на вагу змін. Питання та відповідь Мартіна Лютера: «Як я можу знайти Милостивого Бога?» потрясло пів Європи. Розуміння того, що не через індульгенцію, не через ідолопоклонство, не через даремну самоправедність може спастися людина, а «праведний житиме вірою» затрясло основи храму диявола. Праця Святого Духа по перекладах Слова Божого на різні мови народів остаточно зруйнувала ту темряву, яка була в світогляді тодішніх християн.

До чого все це призвело? Ми можемо бачити наслідки і тепер. Не дивлячись на окремі думки, що, мовляв, багато європейських країн на даний час знаходяться в духовному занепаді, все ж ми можемо спостерігати, як духовне оновлення вплинуло на розвиток багатьох європейських країн.

Які шанси є у нас? Не можна сказати, що Реформація взагалі не зачепила Україну. Досить прочитати книгу професора Михайла Грушевського «З історії релігійної думки на Україні», і ми побачимо наскільки питання духовного оновлення було важливим для України. На жаль, потрібно констатувати, що у нашій історії були тільки намагання до Реформації, однак справжньої Реформації ми не мали. Господь давав Україні Свої милості часто у вигляді історичних шансів визволитися від язичницької неволі, поганства в думках та життя в повній залежності від інших. Ми нехтували усім. В Україні ніколи не було духовного відродження народу, а без цього Реформація неможлива. Якщо немає потягу до Господа, жадоби до читання в чистоті Його Слова та ревності в служінні Йому, тоді це як дім, який Господь не буде. Ми часто захищали не свою віру в Господа, не відстоювали розуміння благодаті Божої, а більше бажали політичної свободи. В різні періоди нашої історії ми хотіли свободи, але не тієї. Особливо яскравий приклад є останньої нашої революції. Ніби отримали перемогу, отримали свободу, але не ту, про яку мріяли. Для нас свобода не у пошуку Бога, не в слідуванні за Сином Божим, а «що хочу, те роблю». Для нас свобода - це поставити на центральне місце в житті не послух Христу, а якогось політичного лідера, який краще щось обіцяє. Надалі будуть знову розчарування, знову обман.

Були намагання в нашій історії здійснити Реформацію. Були обдаровані віруючі люди, які мали ревність у вірі до Господа. Їх чимало. Я назву декількох. Православний патріарх Кирило Лукарис, котрий написав та приймав майже

Реформоване віровизнання, яке будувалося не на формах та традиціях, а на Святому Писанні. Або князі Острозькі, яких, чомусь, рахують захисниками Православної віри. Однак, вони хотіли Реформації, нехай у тій церкві, до якої належали, проте духовної Реформації. На жаль, їх мрія не здійснилася. Ще Григорій Сковорода - щирий православний. До речі, відкрию багатьом очі, що означає саме слово «православний», це той, хто правильно славить Бога. Так ось, цей Божий чоловік ходив серед бідного люду не в ризах із золотими хрестами, а в одязі монаха, з Біблією в руках. А ще в його торбі була сопілка, на якій він дуже любив грати. Він ніс людям світло, виконуючи заповідь Христа - ви світло для світу.

Я не знаю, чи станеться Реформація за мого життя. Це тільки Господь в силі проявити милість до нашого народу, щоб 21 століття не було таким же страшним нам, як 20 століття. Я бачу зовсім інше. Мені шкода, однак нам, певне, не варто очікувати на краще. І справа не в людях, які живуть на чудовій Україні, справа не в політиках.

Чому так важко здійснити Реформацію у нас? Є дві речі, які дуже сильно нам заважають. Одна з них це те, що наш народ в переважній більшості ніколи не був християнським народом. Володимир хрестив Київську Русь хрестом і мечем. До 17 століття ми залишалися язичниками. Навіть не тільки до 17 ст., але й дотепер. Тільки ті дажбоги, перуни і так далі перетворилися на святих Микол, Марій, Варвар - сучасних ідолів. Ми не слідуємо за Господом, а слідуємо за іншими сліпцями, які ведуть сліпих. Не Писання стало фундаментом нашої незалежності та віри. Переспоничьке Євангеліє, на якому присягають наші політичні лідери, відкривається один раз у п'ять років, але не для читання. На нього кладуть руку, щось обіцяють і знову під сукно, за багатьма замками, за зачинені двері. Євангеліє не стало нам Радісною звісткою, бо його закривають від людських очей форми, традиції, різні обряди, а ще численні забобони. Православна Церква в історії мала шанс стати Церквою Реформації, але загубила його. Колишні КДБісти зайняли найвищі місця серед священиків і далі керують формами, обрядами, традиціями. Їм байдуже, у що вірити - колись у Леніна, Сталіна, тепер у Микол, Марій, Варвар і так далі. Люди залишилися язичниками, поклоняючись далі, наче Богові, в своїй більшості не серцем, а своїми руками, ногами, грошиками. Ми ревно захищатимемо віру своїх батьків та прадідів, які щонайменше 1000 років, а то й більше, були поганями. Пробачте, однак язичество і є вірою наших батьків та прадідів. В Православ'ї були і є також ті, хто хотів очиститися від поганства, однак «віз і нині там».

А ще на всіх нас накопчується ще більша біда. Це так зване відродження віри наших прадідів - поклоніння небесним світилам, очищення вогнем, гадання і ще багато іншого. Вже не за горами той час, коли і православ'я зрозуміє, що не з католиками та протестантами потрібно боротися, а з поганством, яке, в першу чергу, може проковтнути саму багаточисельну Церкву України. Бо вона найбільше ввібрала в себе язичницької жовчі.

На жаль, протестантизм не став символом Реформації у нашому народі також. Люди ще більше заплуталися в різних доктринах, тлумаченнях Біблії, сучасних месіях, які пропонують таку бізнес-теологію успішності - ти даєш Церкві сто доларів, а Бог віддасть тобі сторицю, отже 1000. Нікому не секрет, що такі умілі пастори та політики вже стали відомі поза межами Києва. Але справа не в нечесних людях, вони були і будуть. Справа у втраченій надії багатьох людей, які вірили серцем, а тепер розчарувалися. Повірте, серед протестантів їх не тисячі, а набагато більше.

Однак, давайте повернемося до нашого питання: який колір матиме українська Реформація? Чесно кажучи, не знаю. Просто боюсь, що дуже темний. Реформатори також не стали провідниками світла серед свого народу. Були спроби, які залишилися в історії маленькими вогниками, не більше. Не можна сказати, що наші люди темні. Багато з них прагнуть

Божої істини, хочуть справді перестати лукавити та дивитися на інших стосовно своєї віри. Бог дає нам бачити правду, тільки нам важко її зберегти. Нам важко її відстояти, бо не розуміємо, що сама мудрість бачити істину походить від Бога. Ми просто забуваємо дякувати Господу за Його дари.

Що ми можемо? Певне, нічого. Але, якщо воля Божа була, щоб спасти найнеслухняніший народ, зробити Його Своїм, тоді ми можемо благувати в молитвах наших, щоб Він змилювався і над нашим. Ми можемо кликати до Господа відкрити людям Біблію. З Його милості маємо Його Слово на своїй мові. Ми можемо і маємо нести це Слово в народ, як наш брат Григорій Сковорода, який правильно славив Бога, несучи це Слово людям. Реформовані Церкви тепер не є дуже чисельними. Можливо, колись будуть. Однак, не в тому є благословення, скільки людей в Церкві. Ми маємо важливе завдання тепер, не ставати Церквою, яка найбільше звертає увагу на якусь одну певну істину в Біблії. Ми маємо відкрити Біблію іншим, всі її істини - і православним, і католикам, і протестантам. Відкрити Євангелію не для того, щоб усі ці люди попереходили з своїх Церков до нашої, а щоб усі ми разом почали відроджуватися на основі Істини, яка може зробити нас мудрим. Щоб через Боже Слово ми дійсно змінилися, духовно збагатилися і покалися в нашому язичестві. Щоб Христос став центром нашої довіри Богові. Бо милість Божа до кожного з нас окремо, до цілого народу, основана тільки на Ісусі Христі. Бо Він заплатив за нас.

Хто може заважати цьому? Його ми ніби добре знаємо, він був і є обманщиком, який зводить людей. Він робить так, щоб ті люди, які ніби перейшли від темряви до світла, наприклад, з язичества в християнство, знову стали поклонятися образам, а не невидимому Богові. Втікали від зображення рук людських, а прийшли до того самого. Диявол і далі не спатиме. Він і далі кормитиме нас напівправдою, яка зверху дуже яскрава, а всередині - трупні кістки. В диявола великі шанси ошукати нас. Бо знову ж таки, не Писання стало нашим світлом. Ісус боровся з лукавим Словом, так і ми маємо робити. Щоб реформувати себе, оточуючих, країну декілька вищих освіт та бажання не допоможуть. Бог Словом може це зробити. Тому українська Реформація матиме інший колір, коли Писання буде проповідуватися істинно, без прикрас, добавок. Коли ті, хто його проповідуватиме, будуть Божими дітьми, які намагаються кожного дня слідувати за Христом, а кожного вечора просять прощення у Господа, бо на цьому шляху самі часто падали. Ті, хто проповідує Писання, мають бути не просто грамотними, а високоосвіченими, щоб дати відповіді тим, хто питатиме. Можливо, їм потрібно буде пройти такі університети віри, як тюрми чи фізичні кари, однак вони мають бути готові. Ми маємо бути готові до того часу, коли Бог проявить Свою милість до України, щоб бути веденими Святим Духом до кожного міста, кожної родини, кожного серця і сповістити їм, що Ісус - це Месія, Спаситель світу, їх Спас. Тепер час підготовки. Можливо, наші правнуки побачать час Реформації України. Бог знає коли. І Йому тільки слава.

500-РІЧЧЯ КАЛЬВІНА В УКРАЇНІ.

Хенк Дрост.

«Чи важлива реформатська теологія для України? Якщо так, то яким чином?» Саме ці теми були предметом дискусій людей, які позбиралися з цілої України. Що об'єднувало їх? Інтерес до Реформатської доктрини. Місіонерська команда, яка працює в Україні спробувала організувати таку конференцію, щоб більш глибоко поміркувати над доктриною кальвіністів. Приїхало близько 60 учасників як з реформатських так і інших церков. Ціллю цієї зустрічі була підтримка духовного розвитку, але, що не менш важливо, конференція стала платформою, де всі ці люди могли зустрітися.

На конференцію був запрошений професор теологічного коледжу в Апелдорні (Голландія) Ж.В.Маріс, який приготував доповідь про Жана Кальвіна та його духовне життя. Ідеї Кальвіна все ще залишаються добрим дороговказом в цьому широкому полі сучасної духовності, в тому числі і в Україні. Що ми можемо навчитися від Кальвіна та інших реформаторів? Це те, що основа нашої віри лежить поза межами людини. Наскільки це важливо, намагався довести професор Маріс, який порівняв погляд Кальвіна з поглядами Джона Веслі - англійського проповідника. Для Веслі основою віри більше служував власний досвід. Саме в цьому і була відмінність. Якось у своєму щоденнику Веслі написав, що він перестав вірити. Це було після його свідомого навернення до Бога. Що було причиною цього? Він більше не «відчував» віри, отже її вже не було. Основним тезисом Реформації було те, що віра, навіть без її відчуття, заснована Богом через Слово Боже.

Наступного дня роботи конференції професор Маріс звернув увагу на духовні дари в церкві, адже харизматичний рух, який зачепив Україну також, привертає багато уваги. Маріс показав, що дари Духа Божого є особливими засобами для будівництва церкви. Вони не повинні загострювати увагу на самій людині, а показувати Христа та служити для духовного єднання братів та сестер у церкві.

Після жвавої дискусії конференція закінчилася закликм спробувати знайти єдність у Ісусі Христі. На цій зустрічі ми помітили саме таку єдність. Конференція також стала стимулом для росту довіри в Христа. Саме в цьому бачимо можливість для майбутнього росту все ще маленького реформатського руху у великій Україні.

Воскресіння індульгенцій або чи справді помер Тецель?

Папа Іван Павло II відновив практику отримання індульгенцій. Це було рішення, яке спричинило інтерес та збентеження серед католиків Британії. У папській Буллі на тисячоліття «Incarnationis Mysteriorum» (містерія втілення) в деталях описано, яким саме чином римо-католики можуть отримати індульгенцію як для себе, так і для померлих душ з чистилища.

Римський догмат відносно індульгенцій лежить в основі історичного конфлікту між біблійним християнством та Ватиканом. Це був найголовніший фактор, який спричинив протест Мартина Лютера та інших реформаторів проти корумпованої практики римської церкви і призвів до самої Реформації. Той факт, що Папа відновив фальшиву доктрину індульгенцій доводить те, що пробудився дух Тецеля, який помер багато століть тому, і який в часи Лютера був головою у роздаванні індульгенцій.

Що таке індульгенція на думку католиків?

«Індульгенція - це відпущення перед Богом тимчасової кари за гріхи, провина яких уже залагоджена в таїнстві Покаяння. Відпущення кари може одержати християнин, відповідним чином налаштований до цього, і за певних умов за допомогою Церкви, якій Господь дав право розділяти скорби плодів виправдання Спасителя та святих.

Практика індульгенцій у Церкві тісно пов'язана з таїнством Покаяння. Потрібно пам'ятати, що гріх спричиняє подвійні наслідки. Роблячи важкий гріх, людина позбавляє себе спілкування з Богом і тим самим можливості ввійти в життя вічне. Це називається "вічною карою". Але навіть найменший гріх має погані наслідки й порушує порядок у відносинах людини з Богом і світом. Результатом цього є "тимчасова кара". Від "вічної кари" людини звільняє прощення гріха й відновлення спілкування з Богом у таїнстві Покаяння. Але після цього залишається "тимчасова кара", очиститися від якої можна або при житті, або після смерті (у Чистилищі). При житті від тимчасової кари християнин може очиститися, терпляче переносячи біль і різні випробування в душі покаяння, ретельно молячись, постячись, подаючи милостиню й роблячи добрі справи. Швидше й дієвіше звільнитися від кари за гріх грішникові, який кається, допомагає спільність святих, які, трудячись для власного спасіння, сприяли порятунку своїх братів у єдності містичного Тіла Христа.

Церква, яка одержала від Христа владу, відкриває перед християнином скарб заслуг Христа й святих, щоб віруючий одержав від Отця милосердного відпущення тимчасової кари за гріхи.

Індульгенція може бути частковою або повною, залежно від того, частково або повністю вона звільняє від тимчасової кари за гріхи. Індульгенція може застосовуватися до живих або померлих.

Матеріал взятو з: "До Тебе, Господи, взиваю". Молитовник. - (Харків: Слово з нами (ПП Слиж), 2004): «Про індульгенції», та інші джерела, зокрема переклад зарубіжних авторів.

Також 22 стаття віровизнання римо-католицької церкви говорить: «Я стверджую, що сила індульгенцій була залишена Христом для церкви і що використання їх є великою користю для християн».

Коротка історія... Середньовіччя

Спочатку індульгенція була «письмовим відпущенням провини», звільнення віруючого від призначеного йому церквою покарання.

Але пізніше, з одинадцятого століття, вона перетворилася в дозволену папську грамоту, що відпускала за визначену плату або з умовою дотримання відомих обов'язків не тільки минулі і теперішні, а навіть майбутні гріхи.

В той же час вони розділяли провину та покарання за гріх. Відповідно до католицької церкви, грішник отримував прощення від Бога через священника. Згодом додавалися ще й виконання добрих справ, таких як піст, повторення певних молитов, паломництво та милостиня. В чотирнадцятому столітті ми знаходимо, що гроші почали частково замінити добрі справи, милосердя та інше. Далі розвиток був ще більший, що і спричинило Реформацію. Навіть деякі вищі посадовці у римо-католицькій церкві (Ян де Валдез) відмічали корупцію у такій практиці. «Стало очевидно, що за христове служіння потрібно платити: за одруження потрібно платити, також за сповідь, навіть дзвони у церкві не будуть дзвонити без грошей, жодного безкоштовного похорону. Здається, що навіть двері раю будуть відкриватися тільки за гроші. Багатії хоронять в церкві, бідняків – далеко за її межами. Люди з грошима мають довгий список індульгенцій, а бідняки навіть не мають чим заплатити за неї».

Потрібно також відмітити, що індульгенції оплачувалися не тільки грошима за встановленою такою, але й різними послугами для папського престолу. Наприклад, папа Григорій VIII обіцяв абсолютне прощення всіх гріхів кожному королю, який допомагав йому у збройному повстанні проти германського імператора Генріха IV. Папа Інокентій зміг зібрати велику армію (в XIII ст.) для знищення Альбігійців (французькі євангелісти, які не визнавали папської влади і були попередниками Лютера). Роздачею індульгенцій папа Урбан II підняв на ноги всю середньовічну Європу, закликаючи добровольців на Перший Хрестовий Похід.

Така практика продажу індульгенцій з фальшивою правдою та фінансовою експлуатацією населення призвела до духовної революції серед населення. І на цій основі багато хто з європейців стали на сторону Мартина Лютера та протестантизму.

Період Реформації

Саме індульгенції дали Лютерові поштовх до першої відвертої боротьби з римською Церквою. На папському престолі сидів тоді Лев X, великий любитель показного життя і розкошів. Він потребував величезних грошей нібито на закінчення будівництва церкви св. Петра, а в дійсності на покриття дуже великих особистих видатків. Саме будівництво собору тривало цілих 111 років. Заради цього в 1516 році він установив багато відпустів і видав індульгенції, які доручив архієпископові Альбрехтові Моґунцькому, щоб той продавав їх у Німеччині. Архієпископ Альбрехт мав половину доходу відіслати до Риму, а другу половину залишити собі.

Між священниками, яких вислав архієпископ Альбрехт, щоб заохочували народ до купування індульгенцій був також монах Йоганн Тецель - людина дуже низьких звичаїв. Цей Тецель зодягався в найкращі церковні ризи, перед собою наказував нести червоний хрест з папськими гербами і на оксамитовій подушці папську буллу (лист), який уповноважував його наділяти відпущеннями. В

урочистому поході процесії він ішов до церкви і з проповідниці доводив до відома, що має владу відпускати індульгенціями не тільки вчинені гріхи, але й ті, які будуть в майбутньому. Під час того говорив, що папа має набагато більшу владу від апостолів, святих і Діви Марії, бо вони підпорядковані Христові, а папа дорівнює Спасителю світу. Далі підкреслював, що червоний відпустовий хрест з папськими гербами має набагато

більше значення від хреста на Голгофі, що покупці індульгенцій не потребують навіть збуджувати в собі жалю за гріхи і розкаяння, та що індульгенціями здобувається прощення навіть найбільших гріхів не тільки для живих, але й для померлих. Свої проповіді Тецель закінчував словами: "Як гріх в скарбниці задзвенить, він душу з чистилища в небо випроводить". Після такої промови темний, обдурений народ вірив, що прощення гріхів не залежить від каяття і покути, а тільки від купівлі індульгенції.

В той час існувала картина, коли розбійник купляє у монаха за великі гроші індульгенцію на минулі та майбутні гріхи. Проїхавши

кілька метрів, він повертається і наздоганяє монаха, вбиває його та забирає назад свої гроші. Дуже розумно: і прощення має, і гроші не потратив.

Період після Реформації

Корумпований та деморалізуючий рух індульгенцій тим не менше продовжувався. Багато вчених та науковців XVII-XVIII століть відгукувалися про римську церкву, як про найбільш корумповану. Тридентський собор в 1563 році оголосив продаж індульгенцій догматом церкви і наказав віддавати анафемі тих, хто противиться цьому нововведенню.

... і повторення історії.

Чи змінив Рим сьогодні свої догмати про індульгенції? Практика використання індульгенцій не зупинялася, існує навіть сьогодні. Нижче подається перелік того, що необхідно зробити, щоб отримати її. В листопаді 1998 року папа Іван Павло II видав документ, який називається «Містерія втілення» з пояснюючими додатками, яким саме чином можна отримати індульгенцію. Церква також давала повну індульгенцію протягом року, який називали Святим Роком (від 24 грудня 1999 до 6 січня 2001).

«Для того, щоб одержати індульгенцію, необхідно дотриматись кількох умов:

Звичайні умови, які християнин зобов'язаний виконати для одержання будь-якої індульгенції (крім того, що він повинен бути хрещеним і не відлученим від Церкви)

1. Перебувати в стані святої благодаті.

2. Мати намір одержати індульгенцію, який потрібно збудити в собі ясно й чітко. Це значить, що потрібно усвідомлювати, які умови потрібно виконати, щоб одержати індульгенцію і за кого її пожертвувати.

3. Набожно й вчасно виконати певну дію, пов'язану з конкретною індульгенцією. Цю дію необхідно виконати особисто, повністю (тобто не скорочуючи) і поставитись до неї, як до молитви.

Додаткові умови, які необхідно виконати для одержання повної індульгенції:

1. Приступитися до таїнства Сповіді (не обов'язково в цей день). Тобто, необхідно бути в стані благодаті, яка освячує.

2. Прийняти Святе Причасття. Причасттись потрібно саме в той день, з яким пов'язана індульгенція.

3. Молитва в молитовних намірах Святішого Отця. Щоб виконати цю умову, досить у день одержання індульгенції один раз прочитати «Отче наш» і «Радій, Маріє». Можна вибрати й інші молитви на свій розсуд.

4. Необхідна відсутність прихильності до будь-якого гріха, навіть найменшого.

5. Виконати дію, з якою пов'язана повна індульгенція.

Якщо ці умови не будуть виконані, то індульгенція буде тільки частковою, для одержання якої досить виконати тільки звичайні умови.

Якщо віруючий одержав у таїнстві Покаяння спокуту, з якою пов'язана індульгенція, то виконуючи спокуту, він може одночасно удостоїтися й індульгенції.

Якщо умовою індульгенції є відвідування храму, то виконати цю умову можна, починаючи з опівдня попереднього дня й до опівночі дня, з яким пов'язана індульгенція.

Насамперед, ми звільняємося від тимчасової кари за гріхи, коли ретельно молимося, постимося й подаємо милостиню. Однак існують ще й інші способи одержати часткову або повну індульгенцію.

Часткові індульгенції передбачені за благочестиве читання деяких, зібраних у цьому молитовнику, молитов. У тому числі: Хрест; Апостольський Символ Віри; 51(50)-й і 130(129)-й псалми; молитва Святому Йосипові («До тебе, святий Йосип»), «Вічний спокій»...

Повна індульгенція передбачена:

- За благочестиве прийняття папського благословення *Urbi et Orbi*, навіть якщо участь у богослужінні відбувалася за допомогою радіо або телебачення.

- За участь у першій Святій Месі неопресвітера або в Месі з приводу ювілею рукоположення або єпископської хіротонії.

- За участь у богослужінні, яке проводить візитатор під час папської візитації.

- За участь у богослужінні Хресного Шляху в храмі або каплиці, де перебуває зображення чотирнадцяти Стоянь Хресного Шляху.

- За прийняття Першого Причасття й за благочестиву участь у цій події.

- За поновлення хресних обітниць під час нічної Великодньої Літургії або в річницю свого хрещення. В інших випадках - часткова індульгенція.

- За користування у свято свв. Петра й Павла предметами культу (хрест, чіпки, скапулярій, медальйон), освяченими Папою або єпископом, і прочитання Символу Віри (Вірую). Якщо предмет освячений священником, то слідую часткова індульгенція.

- За поклоніння Святим Дарам не менш, ніж півгодини. За більш коротке читання - часткова індульгенція.

- За поклоніння Хресту і його цілування під час богослужіння Страсної П'ятниці.

- За читання не менш, ніж півгодини Священного Писання з належною увагою до Слова Божого. За більш коротке читання - часткова індульгенція.

- За читання Св. Розарія в храмі або каплиці, разом з ченцями або в молитовній групі, якщо молитва Св.Розарія буде проходити згідно із затвердженою формою і якщо, читаючи кожну із частин, ми будемо з'єднувати читання молитов із благочестивим міркуванням про Таїнства. В інших випадках передбачена часткова індульгенція.

- За публічне читання Акту умилювання у свято Святішого Серця Ісуса.

- За читання після причасття молитви «Христу, Розп'ятому» перед Його зображенням. Дається індульгенція щоп'ятниці Великого Посту та у Страсну П'ятницю.

- За врочистий спів гімну «О, Сотворитель Дух, прийди» під час богослужіння на Новий рік і на П'ятидесятницю.

- За спів гімну «Слався, Жертва, дарунок священний» в урочистім богослужінні Великого Четверга й у свято Пресвятих Тіла й Крові Христа. В інших випадках - часткова індульгенція.

- За відвідування цвинтаря, поєднане з молитвою за покійних, з 1 по 8 листопада передбачена індульгенція за душі в Чистилищі.

За відвідування:

парафіяльного храму у престольне свято та 2 серпня (свято Матері Божої Ангельської).

- храму в день його освячення або в день освячення вівтаря;

- храму або каплиці ченців у свято їх засновника;

- храму, у якому проходить єпархіяльний Синод - двократна індульгенція;

- храму або каплиці в день Усіх Покійних (2 листопада) передбачена індульгенція за душі в Чистилищі;

При всіх цих відвідуваннях потрібно прочитати «Отче наш» і «Вірую».

- Також перед смертю можна одержати повну індульгенцію, якщо ємиряночому священник дасть Таїнства й папське благословення, з'єднане з повною індульгенцією. Якщо священника немає, то людині, налаштованій належним чином, Свята Церква також дарує індульгенцію, яку той одержує в момент смерті, "якщо при житті мав звичай читати які-небудь молитви".»

"До Тебе, Господи, взиваю". Молитовник. - (Харків: Слово з нами (ПП Служ), 2004): «Про індульгенції».

Закінчення

Лютер, як слуга Божий, добре знав з Писання, що люди «дарма виправдуються Його благодаттю, через відкуплення, що в Ісусі Христі, що Його Бог дав у жертву примирення в крові Його через віру, щоб виявити Свою правду через відпущення давніше вчинених гріхів» (Рим.3:24,25). Ніякі індульгенції тут не можуть допомогти. Боже Царство не купляється ні подвигами, ні молитвами, ні грошима. Людина рятується тільки вірою в Ісуса Христа. Він замінив нас на хресті. «І знайте, що не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від марного вашого життя, що передане вам від батьків, але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного й чистого Ягняти» (1Петр.1:18,19).

Спадщина Кальвіна

Біографічних та богословських досліджень спадку Кальвіна на сьогодні є велика кількість. І, на жаль, не всі вони однаково позитивні. Однак, ким був цей реформатор, якщо не в очах Божих, то хоча б перед лицем історії людства? Диктатором, чи одним з отців західної демократії? Протестантським інквізитором, або ж провідником теократії, яка показала для темних часів середньовіччя шлях до спасіння?

Про Кальвіна ніколи не існувало доброї думки. Він писав про себе в 1559 році: «Не було ні однієї людини, на яку б так нападали, жалили й розривали наклепом». Слова ці були більш пророчими, ніж він міг собі це уявити. Його засуджували навіть за прихильність до доктрини про вибраність, про яку з такою ясністю навчав Августин, більшість середньовічних богословів і всі реформатори. Правильно, що Кальвін загострив увагу на деяких її положеннях, однак він не переходив меж, за які переходили середньовічні богослови, наприклад Брадуардін. Згодом він піддався приниженню за страту єретика Сервета (за заперечення доктрини про Трійцю), хоча його сучасники аплодували йому за це, аплодували багато з тих, кого вважають зараз святими (наприклад, Томас Мор) і які в той час переслідували єретиків набагато суворіше, ніж Кальвін. Судити Кальвіна треба з урахуванням часу, у який він жив. Його звинувачували в тому, що він став «диктатором Женеви», хоча навіть у зеніті його влади повноваження в нього були радше моральними, ніж юридичними, і перед кожною публікацією своїх книг йому треба було одержувати схвалення від міської ради. Звичайно ж, досконалим він не був. Він сам визнавав, що страждав від дурного темпераменту. Він був нетерпимий, припускаючи, що опозиція до його вчення є опозицією Слову Божому.

Кальвін змінив Женеву. Шотландський реформатор Джон Нокс оголосив її «самою досконалою школою Христа, яка тільки існувала на землі з апостольських часів. Вважаю, що й в інших місцях Христа істинно проповідували, але такої щиро реформованої релігії я не бачив ні в якому іншому місці». Це було результатом суворої дисципліни, введеної Кальвіном. Тим, кому ця дисципліна не подобалася, Кальвін радив «побудувати таке місто, у якому вони прагнули б жити, адже вони не прагнуть жити тут під тягарем Христа». Це було результатом масового напливу в це невелике місто французів, інших біженців, які шанували Кальвіна. Реформатор найбільше переживав за свою батьківщину (Францію), і багато, хто приїжджав у Женеву, вернувшись у Францію, щоб стати там пасторами зростаючого числа французьких протестантських церков. Для їхньої підготовки Кальвін заснував Академію, предтечу сучасного Женевського університету.

Кальвін написав безліч полемічних трактатів. Деякі з них були спрямовані проти анабаптистів. Головна ж критика призначалась католицизму. В 1539 році, після того як Кальвіна вислали з Женеви, кардинал Садоле написав жителям Женеви, закликаючи їх повернутися в лоно римської церкви. Цей лист було переправлено Кальвіну, який написав (за один день!) «Відповідь Садоле» одну з найкращих своїх робіт. Сатира Кальвіна була такою ж уїдливою, як і сатира Еразма Роттердамського. Це видно в його творі «Умовляння», у якому він показує, наскільки був би корисний для християнського світу повний каталог тіл і мощів святих.

Ще раз, давайте поглянемо, яка кількість уламків [хреста] розкидано по всій земній кулі. Просте перерахування їх, а в мене є повний каталог, без сумніву, займе цілий том. Немає такого міста, навіть незначного, у якому би не було хоча б скалки від нього, і це стосується не тільки головних кафедральних церков, але також і парафіяльних. Немає такого абатства, у якому би не було шматочка. У деяких місцях є більші шматки, як, наприклад, у Паризькій Святій Церкві, у Пуат'є й Римі, де розп'яття пристойних розмірів, як стверджується, повністю складається зі шматочків того хреста. Коротше кажучи, якби

всі ці шматки можна було б зібрати до купи, то ними можна було б навантажити цілий корабель, хоча Євангеліє свідчить про те, що хрест цей міг нести тільки один чоловік. Яка безсоромність — засипати увесь світ цими шматками, для яких треба було б більш трьохсот людей, щоб віднести їх!... Мало того, що вони виставляють перед грубими й неосвіченими людьми шматок простого дерева, видаючи його за частинку від хреста, вони заявляють, що ця частинка заслуговує всілякого поклоніння. Це просто диявольська доктрина.

«Трактат про мощі»

Кальвін регулярно проповідував протягом усього часу перебування в Женеві. З 1549 року його проповіді записувалися стенографістами. Деякі з них були опубліковані в шістнадцятому столітті, але більша частина залишалася в Женевській бібліотеці в рукописній формі. Наймовірно, але в 1805 році їх вирішили продати на вагу, і три чверті з них були понівечені. Ті ж, що пережили цю подію, згодом були опубліковані. Це єдиний автор, якого, без сумніву, можна назвати й першокласним богословом, і першокласним коментатором.

Найбільш відомий Кальвін своєю працею «Настанови в християнській вірі» (часто називають «Інституція»). У період життя самого Кальвіна книга витримала чотири видання. Перше видання, 1536 року, було книгою кишенькового формату. В останню хвилину Кальвін додав присвяту королеві Франциску I, який переслідував французьких представників євангельського руху і називав їх анабаптистами. Кальвін присвятив цю роботу королеві, щоб захистити євангельську доктрину. Друге видання, 1539 року, було вже в три рази більше за перше. Наступне видання (1543 рік), було приблизного того ж обсягу, але на ньому позначився вплив Буцера й перебування Кальвіна в Страсбурзі. І, нарешті, остаточна редакція була зроблена в 1559 році, тираж якої у п'ять разів перевищував перше видання.

У чому ж полягала мета «Інституції»? Кальвін сам пояснює це на початку видання 1539 року. Він не прагнув вступати в довгі богословські дебати. Теми, які піднімалися в «Інституції», покликані стати супутником коментарів для підготовки до вивчення самої Біблії. Читаючи коментарі Кальвіна, можна звернутися до його «Інституції» як до богословського довідника, а читаючи «Інституції», можна звернутися до його коментарів (або проповідей) для більш повного пояснення біблійного уривку.

Мудрість наша, якщо вона повинні бути оцінена як дійсна й міцна мудрість, складається із двох частин: пізнання Бога й пізнання самих себе. Але тому, що дві ці частини з'єднані між собою безліччю зв'язків, не так легко визначити, яка з них передує іншій і яка дає іншій народження. Тому що, по-перше, жодна людина не може досліджувати себе, не звернувшись колись до Бога, у Якому вона живе й рухається... Нещасні руїни, у які ввергнув нас заколот першої людини, спонукують нас звернути очі наші вгору... Наші власні дурні діяння спонукують нас міркувати про добрі діяння Бога, і, воістину, ми не можемо серйозно прагнути до Нього, поки не почнемо відчувати невдоволення собою... З іншого боку, очевидно, що людина ніколи не досягне дійсного самопізнання, якщо колись вона не міркувала про особу Божу й не спускалася після цього міркування до розгляду самого себе. Тому що (така наша внутрішня гордість) ми завжди здаємося собі послухними і праведними, мудрими і святими, поки не переконаємося, по ясному свідченню, у нашій несправедливості, низькості, дурості й нечистоті. Переконаємося ж ми в цьому не тільки тоді, коли подивимося тільки на самого себе, але й подивимося на Господа. Тому що Він — єдине мірило, за допомогою якого й можна прийти до такого переконання... Тому що немає нічого такого, що вдалося б у нас або навколо нас незачепленим цією великою нечистотою, поки ми будемо обмежувати нашу свідомість рамками людської нечистоти, все, що навіть у найменшому ступені принижене менше, буде радувати нас як саме найчистіше. «Інституція» 1:1:1-2

«Ніколи не залишайте нікого без НАДІЇ. Це може бути все, що у неї залишилось»

Для сучасних підлітків такі поняття як Бог, Ісус Христос, покаєння, спасіння є досить поверховими. Вони стверджують, що можливо дані поняття існують, але довести їхнє існування неможливо. Інтерес до Бога зник: що користі Його шукати – ось комп'ютер, ось – гроші, ось – вечірка – все цілком реальне і досяжне...

Літо для кожного по-своєму радісне і щасливе.

Для когось це літо видалось суцільним відпочинком, для когось – випробовуванням віри, а для когось – нестерпним бажанням почути Слово Боже, побачити друзів, зрости в вірі... Хтось працював у гамірному місті, хтось відпочивав за кордоном, а хтось навчався!!!

«Всьому свій час», - говорить Господь. Дійсно, є час, щоб сіяти і час, щоб збирати врожай; є час, щоб кохати і час, щоб ненавидіти; є час, щоб навчати і навчатися...

«Є контакт» - назва дитячого християнського табору в м.Свалява. Саме тут, на протязі тижня ті, котрі нестерпно бажали почути Слово Боже, побачити вже знайомих друзів і отримати нових, зросли в вірі, навчалися! Щиро навчалися і вірили, що поняття Ісус Христос, спасіння – це цілком реально і досяжно!

Табір зібрав сотню учасників з усієї України. Дехто, вже знайомий, а дехто – ще зовсім новий, але сповнений прагнення дізнатись істину. Чого тільки не було в таборі – цікаві біблійні заняття, щирі молитви, веселі евангелізації, заняття в гуртку «умілі ручки», уроки музики, розважальні програми, класні ігри, зарядки, перегляди фільмів, подорожі в гори, на річку. Найголовніше, діти зрозуміли, що Господь, через жертву Ісуса Христа, встановив контакт з ними, а їм потрібно встановити контакт з своїми друзями, батьками, однокласниками, своїми ближніми!

Щиро дякуємо Богу за табір та за ті насінини, які Він посадив у серцях підлітків, учасників табору. Щиро віримо, що вони підروстуть і принесуть щедрі плоди.

Почуте Слово Боже, нові друзі, зміцнення у вірі, маса вражень – гарний подарунок від Господа учасникам табору:)

І, насамкінець, пам'ятайте: «Ніколи нікого не залишайте без НАДІЇ. Вона може бути всім, що в людини залишилось».

Катерина Коротчук

а так ми провели літній християнський табір. приєднуйтесь до нас!

⇒ Президент України Віктор Ющенко провів зустріч із членами Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, яка відбулася 28 жовтня в Софії Київській. Настоятелі українських конфесій звернули увагу Глави держави на низку питань державно-конфесіонального й суспільного характеру, для вирішення яких слід консолідувати зусилля влади й громадськості найближчим часом. Під час зустрічі йшла мова про необхідність більшого твердження моральності в суспільстві і про подальший розвиток духовної, суспільно-важливої діяльності Церков і релігійних організацій. У своєму вступному слові Президент Віктор Ющенко заявив, що вітає початок діалогу щодо подолання поділу українського православ'я. Глава держави також закликав українське духовництво не втягуватися у виборчий процес і не допускати політизації Церков під час президентської виборчої кампанії. Він наголосив, що в Україні повинні відбутися чесні й демократичні вибори.

⇒ 18 жовтня 2009 року в Національному палаці мистецтв «Україна» відбулося Всеукраїнське свято подяки Господу. Мета зібрання відображена в його девізі: «Богові подяка за хліб, за мир, за Україну!» Представники багатьох українських Церков зібралися разом, щоб принести молитви подяки Богові за добробут та мир в Україні. Учасниками урочистого зібрання стали близько чотирьох тисяч осіб з усіх регіонів України.

⇒ Вчені протестують проти Теорії Дарвіна. Поки теорії еволюції виповнюється 150 років, одна група науковців називає її науковою нісенітницею. Після року проведення конференцій, присвячених 150-тій річниці виходу в 1859 році книги Дарвіна "Походження видів", на 9 листопада запланована конференція, яка повинна надати емпіричні докази, що спростують еволюцію. У римському університеті Папи Пія V відбудеться одноденна конференція, на якій будуть представлені наукові спростування теорії еволюції.

⇒ 23 жовтня 2009 року Перший заступник Голови Верховної Ради України Олександр Лавринович у ході пленарного засідання оголосив про створення Міжфракційної депутатської групи «За духовність, моральність і здоров'я України». До складу депутатської групи увійшло 68 депутатів (Блок Юлії Тимошенко-40, Партія Регіонів-15, Блок Литвина-5, НУНС-5, КПУ-2). Головою Міжфракційної групи обрано Павла Унгуряна (БЮТ).

⇒ Хеллоуін - демонічне свято, що несумісне із християнством. "Святкування Хеллоуїна з характерним для нього уподібненням образу злих духів, суперечить християнській традиції, - підкреслив ксьондз Олександр Амельчєня. - Навіть тоді, коли святкування зводиться до гри, така забава не відповідає високому християнському званню". Священик додав, що неоязичницькому звичаю відзначати Хеллоуін римо-католицька церква протиставила День усіх святих, який відзначається 1 листопада. "Саме це торжество на честь усіх святих сприяє нашому порятунку, на відміну від новомодного свята", - відзначив він.

⇒ Прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко заявляє, що Папа Римський Бенедикт XVI вважає Україну невід'ємною частиною Європи. Як передає УНІАН, про це вона заявила 20 жовтня під час зустрічі зі студентами й викладачами Національного університету "Острозька академія". Ю.Тимошенко відзначила, що після спілкування з Папою зрозуміла, що Бенедикт XVI любить Україну, дуже добре інформований і розуміє ситуацію в країні.

⇒ Національна експертна комісія України з питань захисту суспільної моралі 29 жовтня в приміщенні Держкомтелерадіо провела чергове засідання, участь у якому прийняли представники Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій. Згідно з повісткою денною Комісія розглянула питання про пропаганду ролі моральних норм у суспільстві. Під час його обговорення учасники засідання звернули увагу на роль Церков у процесі утвердження в державі високих моральних принципів.

⇒ Починаючи з 8 листопада, за рішенням Львівської міської ради, Львівської обласної телерадіокомпанії й Української греко-католицької церкви, недільну службу з Кафедрального Собору Святого Юра у Львові будуть транслювати по телебаченню, повідомляє УНІАН. Трансляції будуть вестися з урахуванням численних звернень громадян, які у зв'язку з епідемією не мають можливості відвідувати храми.

⇒ Юлія Тимошенко: "Подйом духовності нації - ключове завдання майбутнього президента. Кандидат у президенти України, прем'єр-міністр Юлія Тимошенко пообіцяла у випадку своєї перемоги на виборах відродити українську мову й зміцнити духовність у країні. "Підйом духовності нації Юлія Тимошенко вважає ключовим завданням майбутнього президента", - йдеться в її передвиборній програмі «Україна переможе. Україна - це ти».

⇒ Співробітники відділу міліції Голосіївського району Києва наприкінці жовтня затримали 49-літнього Олега Кулика, також відомого під іменем Патріарха Мойсея, главу Української Автокефальної Канонічної Церкви, що має кілька приходів в Україні. Як повідомляє "Комсомольська правда в Україні", Олега Мойсея Кулика підозрюють у десятках зґвалтувань, нібито зроблених ним після молитви, за допомогою якої він "уводив у транс" постраждалих жінок.

⇒ Міліція вже офіційно висунула звинувачення пасторові церкви «Посольство Боже» Сандею Аделаджі в причетності до організації заволодіння засобами громадян шахрайським шляхом. Про це, як проінформувало 28 жовтня інформагентство «Київ.pro.ua.com» з посиланням на «Українські новини», повідомив представник Головного управління Міністерства внутрішніх справ у Києві.

⇒ Католицький священик Ендрю Трепп із Південної Кароліни переміг професійних гравців у покер і виграв приз в 100 000 доларів, повідомляє Catholic Spirit. У фіналі гри, очікуючи, коли будуть розкриті всі карти, молодий клірик нахилив голову в молитві, стискаючи в руках чотки.

⇒ Відкрите звернення Духовної Ради Християн в Одеській області з приводу циклу передач «У Бога за пазухою» на телеканалі «1+1». Ми, Духовна Рада Християн в Одеській області, вважаємо своїм обов'язком виступити з відкритою заявою з приводу циклу передач «У Бога за пазухою». Хочеться висловити глибоке обурення й стурбованість великої кількості парафіян християнських громад Одеської області, а також керівництва церков у зв'язку із численними сюжетами про нібито церковне життя різних конфесій. Як служителі й настоятелі церков, ми ведемо постійний діалог і спілкування зі своєю паствою, тому знаємо не з чуток про ті почуття, які долають зараз серця віруючих людей у зв'язку з вищезгаданими передачами. Цією заявою ми прагнемо висловити їхню думку в першу чергу. У даних сюжетах журналістами і знімальними групами каналу була приділена увага внутріцерковного життя різних християнських конфесій, а також Української Церкви в цілому, але з досить непрофесійної, неправдоподібної й негативної точки зору. Можна було б припустити, що метою даних сюжетів було бажання висвітлити якісь церковні проблеми, але самі ці сюжети були геть позбавлені навіть найменшого натяку на це. Недостовірні інформація, неперевірені факти вкупі з деяким цинізмом — ось що характеризує дані програми. Складається таке враження, що журналістам було поставлено завдання - привести глядачів до думки, що християнські церкви - це бізнес непорядних пастирів, а не місце поклоніння й служіння Богові живому й дійсному. Така тенденційність ображає почуття віруючих людей у наших церквах, чие життя - це прагнення передати іншим людям любов Господа нашого Ісуса Христа в нашій багатостраждальній країні.

(Повний текст звернення читайте на prochurch.info/index.php/news/more/15774).

⇒ Заява Об'єднання незалежних християнських харизматичних церков України з приводу циклу сюжетів «У Бога за пазухою» на каналі «1+1». «Ми обурені тим потоком наклепу, який не припиняється й продовжує мятися з екранів телебачення та інших ЗМІ в бік священнослужителів. Зокрема, мова йде про так зване незалежне журналістське розслідування на каналі 1+1 «У Бога за пазухою». Ці матеріали руйнують авторитет не тільки окремих священнослужителів, але й підривають довіру до самого інституту священства як хоронителя й носія християнських цінностей. Руйнування цих цінностей неминуче веде до втрати всіляких моральних орієнтирів.

⇒ Голова облдержадміністрації Вінницької області Олександр Домбровський закликав усі церкви регіону 8 листопада «Здійснити соборну молитву до Господа Бога про порятунок нашого народу, про нашу державу, щоб Господь відвів від нас епідемію грипу, яка вже забрала чимало життів».

Сірникова коробка та монета

Бог опікується тими, хто надіється на Нього (Псалом 26; Псалом 90).

Дванадцятирічна дівчинка, яка жила в країні, де переслідували віруючих, дуже хотіла стати християнкою, але боялася того, що на неї чекає в такому випадку. "Якщо я піду за Христом, чи збереже й захистить Він мене від зла?" - міркувала вона.

Щоб допомогти їй розібратися у всьому й пояснити положення, один християнин взяв порожню сірникову коробку, поклав у неї срібну монету й сказав:

- Уяви собі, що ця коробка - твоє тіло, а срібна монета - твоя душа. Якщо я кину коробку на підлогу, що трапиться з монетою?

- Нічого.

- А якщо я міцно стисну її?

- Ну, коробка поламається, а монета, гадаю, залишиться у вас у руці.

- А якщо я кину коробку у вогонь?

- Коробка згорить, а монета, по-моєму, залишиться непошкодженою.

- А як ти вважаєш, що із двох цінніше й важливіше: коробка чи монета?

- Звичайно, монета!

- Так само й ти можеш щодня довіряти своє тіло й душу в руки Ісуса. Твоє тіло іноді болить і одного разу повинне вмерти. Але твоя сутність, твоя душа, ніколи не вмере. У руках Господа Ісуса ти будеш у безпеці від гріха й зла.

Господь спроможний захистити й зберегти нас. Ніхто й ніщо не може роз'єднати нас із Ним; ніхто й ніщо не може ушкодити нашому тілу без волі Божої.

Золоті вірші: «Це Я вам розповів, щоб мали ви мир у Мені. Страждання зазнаєте в світі, але будьте відважні: Я світ переміг!» (Іван.16:33)

«Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені, Твоє жезло й Твій посох вони мене втішать!» (Пс.22:4)

Моїтва: Дорогий Господи, я знаю, що Ти бажаєш, щоб я повністю довірився Тобі. Я знаю також, що Ти прагнеш найкращого для кожного з нас. Будь ласка, допоможи мені більше довіритися Тобі й вірити, що все, що трапиться із мною, Ти допустив з любові Твоєї до мене.

Для міркування: Якою мірою твоя віра в Бога й любов до Нього залежать від обставин? Якщо у твоєму житті або в житті близьких відбудеться якесь лихо, чи вплине це на твою переконаність у тому, що Господь поступає з тобою з любов'ю?

Патріція Ст. Джон «Вериш ли ти?»

Бо Я Господь, Бог твій, що держить тебе за правицю й говорить до тебе: Не бійся, Я тобі поможу! (Іс.41:13)

Церкви з Реформованим віровченням можна знайти:

Українська Євангельсько-Реформована Церква	Євангельська Пресвітеріанська Церква України
м.Київ, м.Рівне, м.Свалява, с.Степань, с.Таврійське, с.Рідна Україна, с.Руда	м.Одеса, м.Київ, м.Херсон, м.Черкаси, м.Миколаїв, м.Ізмаїл, м.Белгород-Дністровський, м.Харків, м.Львів
Закарпатська Євангельська Реформатська Церква	Християнська Реформатська Церква
с.Вишково, інші громади проводять богослужіння на угорській мові.	м.Мукачево
Закарпатська Реформатська Церква	Закарпатська Реформатська Церква
Більше 120 громад (богослужіння на угорській мові)	м.Ужгород, м.Перечин, с.Білки (богослужіння на українській мові)
Інші місійні осередки	
м.Івано-Франківськ, м.Житомир, м.Хмельницький, с.Підгайчики, та інші	

Технічний редактор: Мурза Еріка

Члени редколегії: Мурза В.В.,

Пилипенко В.В., Молнар Шандор

НАША АДРЕСА:

вул.Визволення 164/1, м.Свалява

Закарпатська область, Україна, 89300

Телефон редакції: 8(03133)73061

e-mail: uerc@ukr.net

Тираж видання: 1000 примірників.

Періодичність – раз у два місяці

Газета розповсюджується за пожертви

Дорогі брати і сестри!

Запрошуємо вас відвідати сайт

"Реформатське богослов'я для України":

<http://reformed.org.ua>

Цей сайт присвячений реформатському руху в слов'янському світі в цілому і Україні зокрема. Ви знайдете тут багато різних статей, пов'язаних із минулим та сьогоденням реформатського богослов'я, духовності та церковного життя. Сподіваємось, ці матеріали сприятимуть розвитку діалічного та реформатського богослов'я у слов'янських країнах. Для досягнення цієї мети ми пропонуємо власні переклади статей реформатських богословів з Нідерландів, США та інших країн. Крім цього, ми публікуємо "класичні" праці різних християнських теологів минулого і сучасності. Ми не завжди погоджуємось із усім, що вони пишуть, проте ми вважаємо, що реформатське богослов'я глибоко вкорінене у вченні отців церкви, і прагнемо перейняти найкраще із інших християнських традицій – в межах, у яких вони відповідають Слову Божому як джерелу мудрості.

Запрошуємо також взяти участь у форумі, на якому обговорюються питання, пов'язані із реформатським рухом в його найширшому розумінні.